

**ΤΡΑΠΕΖΑ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΝΟΜΟΣ (INTRASOFT
INTERNATIONAL) 574/2019 ΑΠ (758266)**

(Α` ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΝΟΜΟΣ)

Αγωγή αποζημίωσης και χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης λόγω προσβολής προσωπικότητας. Όροι βασίμου των σχετικών χρηματικών αξιώσεων κατ' άρθρα 57, 59, 914 και 932 ΑΚ. Στοιχεία που συνεκτιμώνται από το δικαστήριο για την διαμόρφωση του ύψους του επιδικασθέντος κονδυλίου χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης με όριο την αρχή της αναλογικότητας. Η προσβολή της προσωπικότητας ατόμου μπορεί να απορρέει και από ποινικά κολάσιμες πράξεις όπως η εξύβριση, η απλή αλλά και η συκοφαντική δυσφήμιση ως τυποποιούνται στον ΠΚ. Τύπος. Εφόσον οι εξυβριστικές εκδηλώσεις ή δυσφημιστικές διαδόσεις έγιναν σε έντυπο εφημερίδας ή τηλεοπτική εκπομπή, η ευθύνη των υπαιτίων δεν αναιρείται λόγω της συνταγματικής αρχής της ελευθεροτυπίας. Λόγοι άρσης του αδίκου των ως άνω ποινικά κολάσιμων πράξεων κατ' άρθρο 367§1 ΠΚ που δύνανται να προβληθούν ως ένσταση από τους εναγόμενους προς αποζημίωση. Μεταξύ αυτών η συνδρομή δικαιολογημένου ενδιαφέροντος που καλύπτει τους δημοσιογράφους αλλά και τα λοιπά προσωπικά του τύπου που δημοσιεύσει ειδήσεις και σχόλια για τρίτους. Ο ενάγων δύναται, για την διατήρηση της αξίωσης του προς αποζημίωση, να προτείνει κατ' άρθρο 367§2 ΠΚ πως οι επίδικες πράξεις συνιστούν συκοφαντική δυσφήμιση ή ότι εκ των περιστάσεων προέκυψε σκοπός εξύβρισης του. Αντικειμενική ευθύνη του ιδιοκτήτη εντύπου κατά Ν. 1178/1981 προς αποζημίωση του παθόντος η προσωπικότητα του οποίου προσεβλήθη από δυσφημιστικό δημοσίευμα. Έννοια συναλλακτικών υποχρεώσεων των προσώπων του τύπου και δη των δημοσιογράφων η παραβίαση των οποίων αποκλείει, επί δυσφημιστικού δημοσιεύματος, την δυνατότητα προβολής δικαιολογημένου συμφέροντος ως λόγου άρσης του αδίκου της δεδομένης πράξης. Ορθώς το εφετείο και με επαρκή αιτιολογία επικύρωσε την πρωτόδικη απόφαση που δέχθηκε εν μέρει την αγωγή των αναιρεσιβλήτων επιδικάζοντας σε έκαστο αυτών χρηματική ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης που δεν αντείκειτο στην αρχή της αναλογικότητας. Απορρίπτει αναιρέση κατά της της 2844/2016 απόφασης του Εφετείου Αθηνών.

Αριθμός **574/2019**

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α2` Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Ιωσήφ Τσαλαγανίδη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Αβροκόμη Θούα, Γεώργιο Αποστολάκη, Θεόδωρο Κανελλόπουλο και Κωνσταντίνα Μαυρικοπούλου - Εισηγήτρια, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 12 Νοεμβρίου 2018, με την παρουσία και της γραμματέως Θεοδώρας Παπαδημητρίου, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των αναιρεσιδόντων: 1) ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "... ..", που εδρεύει στο ... και εκπροσωπείται νόμιμα, 2) .. του .., κατοίκου ... και 3) ... ταου .., κατοίκου ..., οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από την πληρεξούσια δικηγόρο τους Αρτέμιδα Αναστασιάδου, με δήλωση του άρθρου 242 παρ.2 του Κ.Πολ.Δ.

Των αναιρεσιβλήτων: 1) ..του .., κατοίκου ..., 2)... του .., το γένος .., κατοίκου ... και 3) ..του .., κατοίκου Η πρώτη αναιρεσιβλήτη παραστάθηκε με τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Χαρίλαο Λαδή, η δεύτερη εκπροσωπήθηκε από τον ίδιο ως άνω πληρεξούσιο δικηγόρο, ενώ ο τρίτος αναιρεσιβλήτος δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 14-5-2012 αγωγή των ήδη αναιρεσιβλήτων, που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών.

Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 4814/2014 του ίδιου Δικαστηρίου και 2844/2016 του Εφετείου Αθηνών. Την αναιρέση της τελευταίας απόφασης ζητούν οι αναιρεσιδόντες με την από 23-2-2017 αίτησή τους.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο πληρεξούσιος των παραστάντων αναιρεσιβλήτων ζήτησε την απόρριψη της αίτησης και την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τις διατάξεις του άρθρου 576 παρ. 1-3 ΚΠολΔ προκύπτει ότι αν κατά τη συζήτηση της αίτησης αναίρεσης δεν εμφανισθεί ή εμφανισθεί αλλά δεν μετάρχει με τον προσήκοντα τρόπο σ' αυτή κάποιος διάδικος, το δικαστήριο ερευνά αυτεπαγγέλτως, ποιος από τους διαδίκους επέσπευσε τη συζήτηση της αίτησης αναίρεσης και αν τη συζήτησή της επέσπευσε εγκύρως ο απολειπόμενος διάδικος, κλητεύοντας νόμιμα και εμπρόθεσμα τους λοιπούς ή κλητεύθηκε ο ίδιος νόμιμα και εμπρόθεσμα από τον επισπεύδοντα τη συζήτηση άλλο διάδικο, η υπόθεση συζητείται σαν να ήταν παρόντες όλοι οι διάδικοι (ΑΠ 1401/2017, ΑΠ 142/2016). Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τις υπ` αριθμ. ../14.02.2018 και/14.02.2018 εκθέσεις επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή του Εφετείου Αθηνών ..., που νόμιμα προσκομίζουν και επικαλούνται οι αναιρεσείοντες, ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της ένδικης αιτήσεως αναίρεσεως με την πράξη ορισμού δικασίμου και με κλήση για συζήτηση για τη δικάσιμο της 11ης Δεκεμβρίου 2017, οπότε αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 12ης Νοεμβρίου 2018, όπως προκύπτει από την υπ` αριθμ. πρωτ. ./16.01.2018 βεβαίωση αναβολής του Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου, επιδόθηκαν νόμιμα και εμπρόθεσμα στη δικηγόρο Αθηνών ..ως αντίκλητο κατ` άρθρο 143 παρ. 3 ΚΠολΔ, του τρίτου αναιρεσιβλήτου, αφού αυτή υπογράφει το δικόγραφο της ένδικης αγωγής και έφεσης του. Επομένως, αφού ο τρίτος αναιρεσιβλήτος δεν εμφανίσθηκε κατά την παραπάνω δικάσιμο, κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε από την σειρά του οικείου πινακίου, ούτε εκπροσωπήθηκε με δήλωση πληρεξουσίου δικηγόρου του, κατά το άρθρο 242 παρ. 2 και 573 παρ. 1 ΚΠολΔ, πρέπει η συζήτηση της υποθέσεως να προχωρήσει παρά την απουσία του, σύμφωνα με την προπαρατεθείσα διάταξη του άρθρου 576 παρ. 2 ΚΠολΔ.

Κατά το άρθρο 559 αρ. 1 ΚΠολΔ, ιδρύεται λόγος αναίρεσεως, αν το δικαστήριο της ουσίας παραβίασε κανόνα ουσιαστικού δικαίου, στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιπραξιών, αδιάφορο αν πρόκειται για νόμο ή έθιμο, ελληνικό ή ξένο, εσωτερικό ή διεθνούς δικαίου. Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αρ. 19 ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες, ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζητήματα που ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι ιδρύεται λόγος αναίρεσεως, όταν στην ελάσσονα πρόταση του νομικού συλλογισμού δεν εκτίθενται καθόλου πραγματικά περιστατικά (έλλειψη αιτιολογίας), ή όταν τα εκτιθέμενα δεν καλύπτουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται βάσει του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου για την επέλευση της έννοιας συνέπειας που απαγγέλθηκε ή την άρνησή του (ανεπαρκής αιτιολογία), ή όταν αντιφατικούς μεταξύ τους (αντιφατική αιτιολογία) (Ολ. ΑΠ 1/1999). Δεν υπάρχει, όμως, ανεπάρκεια αιτιολογιών, όταν η απόφαση περιέχει συνοπτικές αλλά πλήρεις αιτιολογίες (ΑΠ 2095/2009). Εξάλλου, το κατά νόμο αναγκαίο περιεχόμενο της ελάσσονος πρότασης προσδιορίζεται από τον εκάστοτε εφαρμοστέο κανόνα ουσιαστικού δικαίου, του οποίου το πραγματικό πρέπει να καλύπτεται πλήρως από τις παραδοχές της απόφασης στο αποδεικτικό της πόρισμα, και να μην καταλείπονται αμφιβολίες. Ελλείψεις δε αναγόμενες μόνο στην ανάλυση και στάθμιση των αποδεικτικών μέσων και γενικότερα ως προς την αιτιολόγηση του αποδεικτικού πορίσματος, αν αυτό διατυπώνεται σαφώς, δεν συνιστούν ανεπαρκείς αιτιολογίες (Ολ. ΑΠ 861/1984). Δηλαδή, μόνο το τι αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε είναι ανάγκη να εκτίθεται στην απόφαση πλήρως και σαφώς, και όχι γιατί αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε. Περαιτέρω, κατά μεν το άρθρο 57 ΑΚ, "Όποιος προσβάλλεται παράνομα στην προσωπικότητά του έχει δικαίωμα να απαιτήσει να αρθεί η προσβολή και να μην επαναληφθεί στο μέλλον ... Αξίωση αποζημίωσης σύμφωνα με τις διατάξεις για τις αδικπραξίες δεν αποκλείεται", κατά δε το άρθρο 59 του ίδιου Κώδικα "Στις περιπτώσεις των δύο προηγούμενων άρθρων το δικαστήριο με την απόφασή του, ύστερα από αίτηση αυτού που έχει προσβληθεί και αφού λάβει υπόψη το είδος της προσβολής, μπορεί επιπλέον να καταδικάσει τον υπαίτιο να ικανοποιήσει την ηθική βλάβη αυτού που έχει προσβληθεί. Η ικανοποίηση συνίσταται σε πληρωμή χρηματικού ποσού, σε δημοσίευμα, ή σε οτιδήποτε επιβάλλεται από τις περιστάσεις". Από το συνδυασμό των πιο πάνω διατάξεων προκύπτει ότι, επί προσβολής της προσωπικότητας και εφόσον αυτή είναι παράνομη, ο νόμος καθιερώνει αντικειμενική ευθύνη του προσβάλλοντος μόνο ως προς την αξίωση για την άρση της προσβολής, ενώ για την αξίωση αποζημίωσης, καθώς και για τη χρηματική ικανοποίηση, λόγω ηθικής βλάβης, εκείνου που έχει προσβληθεί, ο νόμος απαιτεί η προσβολή να είναι παράνομη και υπαίτια. Εξάλλου, κατά το άρθρο 914 ΑΚ, "Όποιος ζημιώσει άλλον παράνομα και υπαίτια έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει", ενώ κατά το άρθρο 932 του ίδιου Κώδικα, "Σε περίπτωση αδικπραξίας, ανεξάρτητα από την αποζημίωση για την περιουσιακή ζημία, το δικαστήριο μπορεί να επιδικάσει εύλογη κατά την κρίση του χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Αυτό ισχύει ιδίως για εκείνον που έπαθε προσβολή της υγείας, της τιμής ή της αγνείας του ή στερήθηκε την ελευθερία του" (ΑΠ 100/2018). Κατά την έννοια του άρθρου αυτού, το δικαστήριο της ουσίας, αφού δεχθεί ότι συνεπεία αδικπραξίας προκλήθηκε σε κάποιο πρόσωπο ηθική βλάβη, καθορίζει στη συνέχεια το ύψος της οφειλόμενης γι' αυτήν χρηματικής ικανοποίησης, με βάση τους κανόνες της κοινής πείρας και της λογικής, λαμβάνοντας ιδίως υπόψη, ως κριτήρια, το είδος της προσβολής, την έκταση της βλάβης, τις συνθήκες τέλεσης της αδικπραξίας, τη βαρύτητα του πταίσματος του υπόχρεου, το τυχόν συντρέχον πταίσμα του δικαιούχου και την οικονομική και κοινωνική κατάσταση των διαδίκων μερών. Ο προσδιορισμός του ποσού της εύλογης χρηματικής ικανοποίησης αφέθηκε στην ελεύθερη εκτίμηση του δικαστηρίου, η σχετική κρίση του οποίου δεν υπόκειται, κατ' αρχήν, σε αναιρετικό έλεγχο, αφού σχηματίζεται από την εκτίμηση των πραγματικών γεγονότων (άρθρο 561 παρ. 1 ΚΠολΔ), χωρίς υπαγωγή του πορίσματος σε νομική έννοια, ώστε να μπορεί να κριθεί εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου, είτε ευθέως, είτε εκ πλαγίου, για έλλειψη νόμιμης βάσης. Επιβάλλεται, όμως, σε κάθε περίπτωση, να

τηρείται, κατά τον καθορισμό του ποσού που επιδικάζεται, η αρχή της αναλογικότητας, ως γενική νομική αρχή και μάλιστα αυξημένης τυπικής ισχύος, υπό την έννοια ότι η σχετική κρίση του δικαστηρίου δεν πρέπει να υπερβαίνει τα ακραία όρια της διακριτικής του ευχέρειας, πράγμα που, αν συμβαίνει, ελέγχεται ως παραβίαση της εν λόγω γενικής νομικής αρχής, ήτοι ως πλημμέλειες του άρθρου 559 αριθμ. 1 και 19 ΚΠολΔ (Ολ. ΑΠ 9/2015, ΑΠ 944/2017).

Συνεπώς, παράνομη προσβολή της προσωπικότητας δημιουργείται και από ποινικά κολάσιμη πράξη, όπως συμβαίνει όταν το άτομο προσβάλλεται στην τιμή και στην υπόληψή του με εξυβριστικές εκδηλώσεις ή με ισχυρισμούς δυσφημιστικούς ή πολύ περισσότερο συκοφαντικούς, κατά την έννοια των αρθρ. 361-363 ΠΚ, που μπορεί να περιέχονται και σε δημοσίευμα εφημερίδας ή τηλεοπτική εκπομπή, αφού η κατοχυρωμένη με το άρθρο 14§51, 2 του Συντάγματος ελευθεροτυπία υπόκειται στους περιορισμούς του νόμου, με τους οποίους επιδιώκεται όχι η παρεμπόδιση της ελευθεροτυπίας, αλλά η προστασία των ατόμων από την καταχρηστική άσκησή της (αρθρ. 25§3 του Συντάγματος)(Α.Π. 1587/2017, Α.Π. 1182/2015). Όριο προς αυτή την κατεύθυνση αποτελούν ακριβώς τα άρθρα 361-363 ΠΚ και επομένως με πρόσχημα την ελευθεροτυπία δεν επιτρέπεται η προσβολή της προσωπικότητας με δημοσιεύματα εξυβριστικά ή δυσφημιστικά για το άτομο. Περαιτέρω, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 367 παρ. 1 περ. α-δ του ΠΚ, το άδικο των προβλεπόμενων στα άρθρα 361 επ. του ίδιου Κώδικα ποινικά κολάσιμων πράξεων, αίρεται, μεταξύ των άλλων περιπτώσεων που προβλέπονται στο άρθρο αυτό, και όταν πρόκειται για εκδηλώσεις που γίνονται για την εκτέλεση νόμιμων καθηκόντων, την άσκηση νόμιμης εξουσίας ή για τη διαφύλαξη (προστασία) δικαιώματος ή από άλλο δικαιολογημένο ενδιαφέρον ή σε ανάλογες περιπτώσεις. Δικαιολογημένο ενδιαφέρον, που πηγάζει από τη συνταγματικά κατοχυρωμένη ελευθερία και κοινωνική αποστολή του τύπου, έχουν και τα πρόσωπα που συνδέονται με τη λειτουργία του, όπως κατ'εξοχήν είναι οι δημοσιογράφοι, αλλά και γενικότερα όσοι κάνουν χρήση του τύπου για τη δημοσίευση ειδήσεων και σχολίων σχετικών με τις πράξεις και τη συμπεριφορά φυσικών ή νομικών προσώπων ή ομάδων προσώπων που παρουσιάζουν ενδιαφέρον για το κοινωνικό σύνολο. Η προβολή περίπτωσης του πιο πάνω άρθρου 367 § 1 του ΠΚ αποτελεί αυτοτελή ισχυρισμό καταλυτικό της αγωγής του προσβληθέντος προσώπου (ένσταση), λόγω άρσης του παρανόμου της προσβολής. Όμως, ο άδικος χαρακτήρας της προσβολής της προσωπικότητας, μέσω εξυβριστικών ή δυσφημιστικών εκφράσεων, δεν αίρεται, λόγω δικαιολογημένου ενδιαφέροντος κλπ, και συνεπώς παραμένει η ποινική ευθύνη των κατά το νόμο υπευθύνων, άρα και η υποχρέωσή τους προς αποζημίωση κατά το αστικό δίκαιο, όταν συντρέχει μία από τις περιπτώσεις της ΠΚ 367 § 2, δηλαδή, όταν οι επίμαχες εκφράσεις περιέχονται τα συστατικά στοιχεία του αδικήματος της συκοφαντικής δυσφήμισης των άρθρων 363-362 ΠΚ, ή όταν από τον τρόπο εκδήλωσης, ή από τις περιστάσεις υπό τις οποίες τελέστηκε η πράξη προκύπτει σκοπός εξύβρισης. Έτσι η προβολή από τον προσβληθέντα ισχυρισμού από το άρθρο 367 §2 αποτελεί αντένσταση κατά της πιο πάνω ένστασης από την παράγραφο 1 του ίδιου άρθρου (ΑΠ 285/2012, ΑΠ 179/2011).

Εξάλλου, κατά το άρθρο μόνο παρ.1 του ν. 1178/1981, όπως τροποποιήθηκε με το ν. 2243/1994, στο οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 4 παρ. 10 του ν. 2328/1995, υπάγονται και οι τηλεοπτικοί και ραδιοφωνικοί σταθμοί, ο ιδιοκτήτης κάθε εντύπου υποχρεούται σε πλήρη αποζημίωση για την παράνομη περιουσιακή ζημία, καθώς και σε χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που προξενήθηκε υπαίτια με δημοσίευμα, το οποίο θίγει την τιμή ή την υπόληψη κάθε ατόμου, έστω και αν η κατά το άρθρο 914 ΑΚ υπαιτιότητα, η κατά το άρθρο 919 ΑΚ πρόθεση και η κατά το άρθρο 920 ΑΚ γνώση ή υπαίτια άγνοια συντρέχουν στο πρόσωπό του συντάκτη του δημοσιεύματος ή αν ο τελευταίος είναι άγνωστος, στον εκδότη ή τον διευθυντή σύνταξης του εντύπου. Περαιτέρω, από το πλέγμα των προαναφερθείσων διατάξεων συνάγεται ότι από τον ενυπάρχοντα στη δημοσιογραφική δραστηριότητα αυξημένο κίνδυνο προσβολής της προσωπικότητας λόγω της δημοσιότητας που αποτελεί το πεδίο δράσης του τύπου, απορρέουν οι λεγόμενες συναλλακτικές υποχρεώσεις του τύπου μεταξύ των οποίων η υποχρέωση σεβασμού της προσωπικότητας και το καθήκον αλήθειας, που επιβάλλει να προηγηθεί ο έλεγχος της αλήθειας των πληροφοριών και των ειδήσεων, ώστε το περιεχόμενο να συμπίπτει με την πραγματικότητα. Η μη τήρηση αυτών των συναλλακτικών υποχρεώσεων αποκλείει, στην περίπτωση της μετάδοσης αναληθούς ειδήσης, την ύπαρξη δικαιολογημένου ενδιαφέροντος του δημοσιογράφου προς ενημέρωση του κοινού και γι' αυτό δεν τίθεται θέμα άρσης του παρανόμου της προσβολής κατ' άρθρο 367 ΠΚ.

Στην προκειμένη περίπτωση, το Εφετείο δέχτηκε ότι αποδείχτηκαν, κατά το ενδιαφέρον την προκείμενη αναιρετική διαδικασία μέρος τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: "... Η σύλληψη της πρώτης ενάγουσας σχετιζόταν με τις έρευνες της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας της ΕΛ.ΑΣ. αναφορικά με τη δράση της οργάνωσης "...". Αυθημερόν (14.01.2011) και περί ώρα 19:40 η πρώτη ενάγουσα προσήχθη ενώπιον της 19ης Τακτικής Ανακρίτριας Αθηνών όπου και έλαβε τριήμερη προθεσμία... Το βράδυ της ίδιας ημέρας από το Γραφείο Τύπου της Ελληνικής Αστυνομίας έγινε άτυπη προφορική ενημέρωση του αστυνομικού ρεπορτάζ, η οποία ανέφερε ότι συνελήφθη η πρώτη ενάγουσα... και ότι η μητέρα της που ονομάζεται ..., είχε ενταχθεί στη ... και είχε εκδοθεί σε βάρος της ένταλμα σύλληψης από τις Γερμανικές Αρχές. Η εν λόγω ενημέρωση... ήταν εντελώς ανακριβής ως προς τη σύνδεση της μητέρας της πρώτης ενάγουσας με τη γερμανική οργάνωση ..., τούτο δε διότι η δεύτερη ενάγουσα και μεν φέρει συμπτωματικώς το ίδιο πρώτο όνομα και επίθετο με άλλη γερμανίδα υπήκοο που φέρεται ως μέλος της ένοπλης γερμανικής οργάνωσης με την ονομασία ..., πλην όμως όλα τα λοιπά στοιχεία ταυτότητας της είναι διαφορετικά. Ειδικότερα η ..., η οποία έχει κατηγορηθεί για συμμετοχή στην άνω οργάνωση, δεν έχει όπως η δεύτερη ενάγουσα το δεύτερο όνομα "..", γεννήθηκε το έτος 1956 (και όχι

το έτος 1958 όπως η δεύτερη ενάγουσα), ήταν σύζυγος του ίδιου θανόντος και επίσης φερόμενου ως μέλους της ... (και όχι του ...) όπως ονομάζεται ο τέως σύζυγος της δεύτερης ενάγουσας (τρίτος ενάγων), ενώ εν συνεχεία φέρεται να απέκτησε ένα μόνο άρρεν τέκνο (και όχι τρία όπως η δεύτερη ενάγουσα). Την επόμενη ημέρα (Σάββατο, 15.01.2011) εκδόθηκε επίσημη ανακοίνωση δελτίο τύπου του Αρχηγείου της ΕΛ.ΑΣ., η οποία ανέφερε μόνο τη σύλληψη της πρώτης ενάγουσας για συμμετοχή της σε τρομοκρατική δραστηριότητα και τα στοιχεία της ταυτότητας της, ήτοι ότι ο πατέρας της ονομάζεται .. και η μητέρα της .., ... Ωστόσο, επειδή η ως άνω ανακριβής άτυπη ενημέρωση που είχε προηγηθεί στις 14.01.2011 και που ταύτιζε τη δεύτερη ενάγουσα με την .. της ..., είχε ήδη αρχίσει να αναπαράγεται από τα ελληνικά ΜΜΕ και από το διαδίκτυο, η Ομοσπονδιακή Εισαγγελία της Γερμανίας στις 15.01.2011 διέψευσε την πληροφορία και απέκλεισε ότι η πρώτη ενάγουσα είναι κόρη της ..., κατηγορούμενης για συμμετοχή στην οργάνωση ..., η διάψευση δε αυτή μεταδόθηκε στις 13:58 της ίδιας ημέρας από το γερμανικό πρακτορείο ειδήσεων, ... Την επομένη, Κυριακή, 16.01.2011 στην έντυπη έκδοση της κυριακάτικης εφημερίδας "... με την ονομασία "..., ιδιοκτησίας της πρώτης εναγομένης, δημοσιεύτηκε άρθρο των δεύτερου και τρίτης των εναγομένων, δημοσιογράφων, που αφορούσε στη σύλληψη της πρώτης ενάγουσας. Το περιεχόμενο του δημοσιεύματος προαναγγελλόταν από το πρωτοσέλιδο της εφημερίδας, το οποίο στο αριστερό του μέρος έφερε με κεφαλαία γράμματα τον τίτλο "...", συνέχιζε με την περίληψη "Πώς η ΕΛ.ΑΣ. έφτασε στη Γερμανίδα, η μητέρα της οποίας είχε κατηγορηθεί από τις Αρχές της χώρας της ως μέλος της οργάνωσης ..." και παρέπεμπε στη σελίδα ...1 της εφημερίδας. Επίσης, κάτω του άνω τίτλου εμφανιζόταν φωτογραφία της πρώτης ενάγουσας με τη λεζάντα: "Η κόρη" και δίπλα σε αυτήν η φωτογραφία της ..., φερόμενου μέλους της ..., με τη λεζάντα "Η μάνα". Στη σελίδα ...1 της εφημερίδας υπήρχε ολοσέλιδο άρθρο με τον υπερτίτλο "... και τίτλο "Από τη ... του '93 στους ..." της ...του 11". Το περιεχόμενο του άρθρου είχε ως εξής: "Η μητέρα της 27χρονης Γερμανίδας, ... είχε κατηγορηθεί το 1993 για την εμπλοκή της σε ενέργειες της μεγαλύτερης γερμανικής ένοπλης οργάνωσης της δείχνει κορίτσι της διπλανής πόρτας, που όμως...φαίνεται ότι συνεχίζει μια οικογενειακή παράδοση χρόνων... Η 27χρονη πάντως...δηλώνει απλώς αναρχική και φίη των συλληφθέντων, που δεν έχει αναμιχθεί ποτέ σε τρομοκρατικές οργανώσεις... Ωστόσο, ένα ραντεβού... με τους τέσσερις συλληφθέντες ... έκανε τους αστυνομικούς να γίνουν η σκιά της. ... Στην πορεία διαπίστωσαν πως... ήταν κόρη ενός "διάσημου" ζευγαριού της Γερμανίας που για περίπου μια δεκαετία πρωταγωνιστούσε σε απόπειρες δολοφονίας και ληστείας που πραγματοποιούσε η Μάλιστα, το 1993 εκδόθηκε από τις Γερμανικές Αρχές ένταλμα σύλληψης για τη μητέρα της, που χρησιμοποιούσε το ψευδώνυμο "...", ενώ ο πατέρας της, .., μέλος και αυτός της τρίτης και πιο σκληρής γενιάς της ..., σκοτώθηκε το 1999 σε συμπλοκή με αστυνομικούς στη ... Εκείνη τη χρονιά παραδίνεται και η μητέρα της .. στη γερμανική προεβία στη ..., όμως αφήνεται ελεύθερη καθώς τα αδικήματα για τα οποία την κατηγορούσαν είχαν παραγραφεί. Λίγα χρόνια αργότερα, η μικρή ... με τη μητέρα της φτάνουν στην Ελλάδα... Στη δεξιά πλευρά του ίδιου δημοσιεύματος υπήρχε φωτογραφία της πρώτης ενάγουσας... και δίπλα η φωτογραφία της ... φερόμενου μέλους της ... με τη λεζάντα "...", μητέρα της 27χρονης Γερμανίδας, την εποχή που καταζητείτο... Το ως άνω δημοσίευμα καθ' ο μέρος επιχειρεί να συνδέσει τη δεύτερη και τρίτο των εναγόντων με την ένοπλη γερμανική οργάνωση ... είναι ψευδές, αφού, όπως ήδη προαναφέρθηκε, η δεύτερη ενάγουσα δεν ταυτίζεται με την ... που είχε κατηγορηθεί ως μέλος της ... και της οποίας η φωτογραφία δημοσιεύτηκε, ούτε συνδέεται καθ' οιονδήποτε τρόπο με αυτήν. Συνακόλουθα είναι ψευδές ότι η δεύτερη ενάγουσα χρησιμοποιούσε στο παρελθόν το ψευδώνυμο "...", ότι συμμετείχε στη "σκληρή τρίτη γενιά της ...", πρωταγωνιστώντας σε απόπειρες δολοφονίας και ληστείες και ότι παραδόθηκε τελικώς στη γερμανική προεβία στη Ομοίως είναι ψευδές ότι ο τρίτος ενάγων είναι ο ..., επίσης μέλος της ..., που πρωταγωνιστούσε σε απόπειρες δολοφονίας και ληστείας και που σκοτώθηκε σε ανταλλαγή πυροβολισμών στη Βιέννη το έτος 1999, αφού, όπως ήδη προαναφέρθηκε, δεν συνδέεται καθ' οιονδήποτε τρόπο με τον αποβιώσαντα ... και τη Το ίδιο δημοσίευμα είναι περαιτέρω ψευδές κατά το μέρος που αναφέρει ότι η πρώτη ενάγουσα ακολουθώντας την οικογενειακή παράδοση των γονέων της και της κανόνες της συνωμοτικότητας προσπαθώντας με τους λοιπούς τέσσερις συλληφθέντες να αναπληρώσουν το κενό του σύγχρονου αντάρτικου πόλης, ... Άλλωστε ελλείψει επαρκών στοιχείων, αν και δυνάμει του υπ' αριθμ. 462/09.02.2011 βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών, που ήρε τη διαφωνία μεταξύ ανακρίτριας και εισαγγελέως υπέρ του δεύτερου, διατάχθηκε αρχικώς η προσωρινή κράτηση της πρώτης ενάγουσας, εν τέλει η τελευταία, δυνάμει του υπ' αρ. 122/12.01.2012 βουλεύματος του ίδιου Συμβουλίου, το οποίο έχει καταστεί αμετάκλητο, απηλλάγη κάθε κατηγορίας... Η διάδοση των ως άνω ψευδών γεγονότων ήταν εντόνως δυσφημιστική για όλους τους εναγόντες, οι οποίοι με το επίδικο δημοσίευμα, εμφανίζονταν ως μέλη τρομοκρατικών οργανώσεων, διεθνών και εγχωρίων και ειδικότερα οι μεν δεύτερος και τρίτος ως δήθεν "διάσημο ζευγάρι" γερμανικής τρομοκρατικής οργάνωσης, η δε πρώτη ενάγουσα, κόρη τους, ως επηρεαζόμενη απ' το ως άνω "οικογενειακό παρελθόν", να συνδέεται στενά με την οργάνωση "...". Οι εναγόμενοι ισχυρίζονται ότι ουδεμία υπαιτιότητα τους βαρύνει, διότι οι εν λόγω ανακριβείς πληροφορίες παρασχέθηκαν από το Αρχηγείο της ΕΛ.ΑΣ... και επομένως...δεν είχαν τη δυνατότητα, αλλά ούτε και την υποχρέωση να διασταυρώσουν την πληροφορία... Ωστόσο, οι εναγόμενοι δημοσιογράφοι δεν απηλλάγησαν της βασικής υποχρέωσής τους, προς στοιχειώδη έστω - έλεγχο της αλήθειας της είδησης, αφού η άτυπη ενημέρωση, όπως η ως άνω, δεν παρέχει τα εχέγγυα της αξιοπιστίας της επίσημης ανακοίνωσης της αρμόδιας αρχής, και ως εκ τούτου, αυτοί όφειλαν, και λαμβανομένου επιπλέον υπόψη ότι η μετάδοση της συγκεκριμένης είδησης θα προκαλούσε έντονη προσβολή στην προσωπικότητα των εναγόντων, να εξακριβώσουν πριν τη δημοσίευσή της, εάν η συγκεκριμένη είδηση ανταποκρινόταν ή όχι στην πραγματικότητα ... Ως προς το σκέλος της άτυπης πληροφόρησης... οι εναγόμενοι δεν είχαν τη δυνατότητα...να ελέγξουν την αλήθεια της είδησης...Στοιχειοθετείται σε βάρος τους το αδίκημα της απλής δυσφήμισης... ωστόσο, ο άδικος

χαρακτήρας της... αίρεται από το δικαιολογημένο ενδιαφέρον του τύπου για την ενημέρωση της κοινής γνώμης... και δεν έγινε με σκοπό εξύβρισης της πρώτης ενάγουσας... Σχετικά με τη συμμετοχή της μητέρας της ενάγουσας στην οργάνωση ..., αποδεικνύεται ότι πράγματι η μετέπειτα διάψευση της είδησης από την Ομοσπονδιακή Εισαγγελία της Γερμανίας, δεν ήταν δυνατό να ενσωματωθεί στο φύλλο της εφημερίδας της 16ης.01.2011, διότι, όταν αυτή (διάψευση) μεταδόθηκε, η εφημερίδα είχε ήδη κυκλοφορήσει στα μεγάλα αστικά κέντρα. Ωστόσο, η διασταύρωση της συγκεκριμένης είδησης πριν τη μετάδοση της, ήταν εν προκειμένω ιδιαίτερα ευχερής και ουδόλως χρονοβόρα, αφού με απλή διαδικτυακή έρευνα θα μπορούσε αμέσως να καταδειχθεί ότι η ..., φερόμενο μέλος της ..., είχε γεννηθεί σε διαφορετική ημερομηνία σε σχέση με τη δεύτερη ενάγουσα και είχε μόνο ένα άρρεν τέκνο, γεγονός που εάν είχε ερευνηθεί, ευλόγως θα δημιουργούσε επιφυλάξεις ως προς την αλήθεια της πληροφορίας. Άλλωστε, όπως αποδεικνύεται από το συνολικό περιεχόμενο του επιδικίου δημοσιεύματος, οι συντάξαντες αυτό εναγόμενοι δημοσιογράφοι είχαν το χρόνο να ερευνήσουν και να συγκεντρώσουν τη φωτογραφία της ... της ... και σχεδόν όλα τα υπόλοιπα διαθέσιμα στοιχεία του βίου της, όπως λόγου χάρι ποια ήταν η φερόμενη δράση της, ποιος ήταν ο φερόμενος σύζυγος της, πότε εκδόθηκε το ένταλμα σύλληψης της, ποιο ήταν το ψευδώνυμο της, πότε παραδόθηκε στην πρεσβεία της ... καθώς και ότι αφέθηκε ελεύθερη λόγω της παραγραφής των αδικημάτων της. Μάλιστα τα εν λόγω στοιχεία, εν συνεχεία τα συνέδεσαν με την πρώτη ενάγουσα, ισχυριζόμενη ότι λίγα χρόνια μετά την παράδοση της στην πρεσβεία της ... η πρώτη ενάγουσα με τη μητέρα της έφτασαν στην Αθήνα, σύνδεση εντελώς αυθαίρετη και ψευδής, αφού από κανένα στοιχείο και ενημέρωση (άτυπη ή επίσημη) δεν προέκυπτε ότι η πρώτη ενάγουσα έφτασε στην Ελλάδα από τη Ομοίως αυθαίρετη, ως μη προκύπτουσα από καμία ενημέρωση, και ψευδής ήταν και η είδηση ότι ο πατέρας της πρώτης ενάγουσας ήταν ο ήδη θανών ..., επίσης μέλος της Με τις αυθαίρετες και ψευδείς ως άνω αναφορές και συνδέσεις, οι δεύτερος και τρίτη των εναγομένων, με μοναδικό έρεισμα μια ανεξακρίβωτη και ανεπίσημη ενημέρωση, συνέταξαν ένα εκτενές άρθρο, που έδινε στον αναγνώστη την εντύπωση δήθεν τεκμηριωμένου ρεπορτάζ, που ωστόσο, κατά το σκέλος του αυτό, ουδόλως ανταποκρινόταν στην πραγματικότητα, σε συνδυασμό δε με τον τίτλο που επιλέχτηκε, ήτοι "... οχι μόνο δεν εξυπηρετήθηκε η ανάγκη του κοινού για πληροφόρηση, αλλά τουναντίον επήλθε αποπροσανατολισμός από την πραγματικότητα ... Δεν αποδείχθηκε όμως ότι οι εναγόμενοι δολίως απέβλεψαν ... στην προσβολή της προσωπικότητας των εναγόντων... και ως εκ τούτου δεν στοιχειοθετείται σε βάρος τους συκοφαντική δυσφήμιση. Ωστόσο, ως προς τα ανωτέρω διαδοθέντα ψευδή γεγονότα τους άνω εναγομένους βαρύνει υπαιτιότητα, με την έννοια ότι από βαριά αμέλεια τους δεν τήρησαν τις εναλλακτικές υποχρεώσεις του τύπου και ειδικότερα το καθήκον αληθείας των πληροφοριών και ειδήσεων, ώστε το περιεχόμενό τους να ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, και συγκεκριμένα δεν διασταύρωσαν ως όφειλαν και μπορούσαν με βάση και το χρόνο που διέθεταν την αλήθεια των άνω ειδήσεων, αλλά αντιθέτως την εμπλούτισαν και με έτερα ψευδή γεγονότα, προσβάλλοντας έτσι την προσωπικότητα των εναγόντων, ήτοι την τιμή και την υπόληψή τους. Η υπαίτια αυτή μη τήρηση του καθήκοντος αληθείας αποκλείει, την ύπαρξη δικαιολογημένου ενδιαφέροντος των άνω εναγομένων προς ενημέρωση του κοινού και για το λόγο αυτό δεν τίθεται θέμα άρσης του αδικού της προσβολής κατ' άρθρο 367 ΠΚ, απορριπτομένης, ως εκ τούτου, της σχετικής ένστασης των ως αβάσιμης κατ' ουσίαν. Επίσης αβάσιμος κρίνεται και ο ισχυρισμός τους ότι αποκατέστησαν τη βλάβη των εναγόντων με επανορθωτικά δημοσιεύματα τους στην ηλεκτρονική έκδοση της εφημερίδας στις 16.11.2011 και στην έντυπη έκδοση αυτής στις 23.01.2011, γιατί στα εν λόγω δημοσιεύματα δεν αναγνωρίζουν την υπαιτιότητα των συντακτών του δημοσιεύματος, αλλά επιρρίπτουν τις ευθύνες στην ΕΛ.ΑΣ. και σε κάθε περίπτωση γιατί το δικαίωμα του θιγόμενου για επανόρθωση και η αντίστοιχη υποχρέωση του τύπου είναι ανεξάρτητα από την ύπαρξη τυχόν αστικής και ποινικής ευθύνης". Με βάση τις σκέψεις αυτές το Εφετείο απέρριψε τους σχετικούς λόγους εφέσεως των αναιρεσειόντων κατά της αποφάσεως του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, που είχε αποφανθεί ομοίως.

Έτσι που έκρινε το Εφετείο, διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφαση σαφείς, επαρκείς και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες, που καλύπτουν το πραγματικό των εφαρμοστέων εδώ κανόνων δικαίου των άρθρων 57, 59, 299, 330, 914, 922 και 932 ΑΚ σε συνδυασμό με εκείνες των άρθρων 362, 363 και 367 του Ποινικού Κώδικα τις οποίες η προσβαλλόμενη απόφαση δεν παραβίασε εκ πλαγίου με ανεπαρκείς αιτιολογίες ενώ δεν ήταν αναγκαία η παράθεση άλλων, και έτσι καθίσταται εφικτός ο αναιρετικός έλεγχος των ως άνω διατάξεων. Ειδικότερα, με επαρκείς, σαφείς και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες που δικαιολογούν το άνω αποδεικτικό πόρισμα δέχεται το Εφετείο: 1) ότι το ως άνω δημοσίευμα που συντάχθηκε από τους δεύτερο και τρίτη των αναιρεσειόντων και καταχωρήθηκε στην εβδομαδιαία εφημερίδα ιδιοκτησίας της πρώτης τούτων διελάμβανε συγκεκριμένα ότι οι αναιρεσίβλητοι εμφανίζονταν ως μέλη τρομοκρατικών οργάνωσεων, διεθνών και εγχώριων, και συγκεκριμένα οι μεν δεύτερη και τρίτος ως δήθεν "διάσημο ζευγάρι" γερμανικής τρομοκρατικής οργάνωσης, η δε πρώτη αναιρεσίβλητη κόρη τους ως επηρεαζόμενη από το ως άνω "οικογενειακό παρελθόν", να συνδέεται στενά με την οργάνωση "...". 2) Ότι η παράθεση στο κρίσιμο δημοσίευμα των προαναφερόμενων ψευδών γεγονότων οφείλεται σε υπαιτιότητα με την έννοια της βαριάς αμέλειας του δεύτερου και τρίτης των αναιρεσειόντων, οι οποίοι δεν προέβησαν σε ενδελεχή και επισταμένη έρευνα των περιστατικών που περιέλαβαν στο άρθρο τους, και παρουσίασαν ως πραγματικά γεγονότα, περιστατικά που ποτέ δεν συνέβησαν, παραλείποντας υπαιτιώς, αν και όφειλαν και είχαν τη δυνατότητα, να διασταυρώσουν τις πληροφορίες που είχαν περιέλθει σε γνώση τους, παραπληροφωρώντας με τον τρόπο αυτό το αναγνωστικό κοινό της συγκεκριμένης εφημερίδας και κυρίως, θίγοντας την τιμή και την υπόληψη των αναιρεσιβλήτων, καθόσον με το άρθρο αυτό ωθούν σαφώς τους αναγνώστες της εφημερίδας να σχηματίσουν την εντύπωση ότι επρόκειτο, σε συνδυασμό και με τον σχετικό τίτλο, για "οικογενειακή τρομοκρατία". 3) Ότι η ανωτέρω υπαίτια μη τήρηση του καθήκοντος αληθείας, αποκλείει την ύπαρξη

δικαιολογημένου ενδιαφέροντος των αναιρεσιδόντων προς ενημέρωση του κοινού, για το λόγο δε αυτό δεν τίθεται εν προκειμένω θέμα άρσης της προσβολής κατ' άρθρο 367 ΠΚ και 4) Ότι με τα επανορθωτικά δημοσιεύματα τους στην ηλεκτρονική έκδοση της εφημερίδας στις 16.11.2011 και στην έντυπη έκδοση αυτής στις 23.01.2011, δεν αναγνωρίζουν την υπαιτιότητα των συντακτών του δημοσιεύματος, προκειμένου να αποκαταστήσουν τη θιγείσα τιμή και υπόληψη των αναιρεσιβλήτων, αλλά αποποιούνται τις ευθύνες τους επιρρίπτοντας αυτές στην Ελληνική Αστυνομία, παρά το ότι, κατά τις παραδοχές του Εφετείου, η άτυπη ενημέρωση της Ελληνικής Αστυνομίας αφορούσε μόνο την πρώτη αναιρεσίβλητη, και κατά τούτο το αρχικό δημοσίευμα της 14-11-2011 δεν θεωρήθηκε επιλήψιμο.

Επομένως τα όσα αντίθετα υποστηρίζουν οι αναιρεσιδόντες με τους πρώτο και τρίτο λόγους του αναιρετηρίου με τους οποίους αποδίδονται στην προσβαλλόμενη απόφαση οι πλημμέλειες από τον αριθμό 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ (και όχι απ' άρθρο 1 και 8 κατ' ορθή εκτίμηση) κρίνονται αβάσιμα όπως και οι αντίστοιχοι λόγοι αναιρέσης. Στην εξεταζόμενη περίπτωση, το Εφετείο Αθηνών με την προσβαλλόμενη απόφαση του, σχετικά με το κεφάλαιο της χρηματικής ικανοποίησης, λόγω ηθικής βλάβης, των αναιρεσιβλήτων από την παράνομη και υπαίτια προσβολή της προσωπικότητάς τους, όπως προκύπτει και από την παραδεκτή, κατ' άρθρο 561 παρ. 2 ΚΠολΔ επισκόπηση της δέχτηκε τα εξής: "Από την προαναφερόμενη συμπεριφορά των εναγομένων οι ενάγοντες υπέστησαν ηθική βλάβη και ως εκ τούτου δικαιούνται χρηματικής ικανοποίησης, το ύψος της οποίας λαμβανομένων υπόψη του είδους και της εκτάσεως της προσβολής, του βαθμού υπαιτιότητας, των δευτέρου και τρίτης των εναγομένων, του τρόπου και του χρόνου της προσβολής, του επαγγέλματος των εναγόντων και της κοινωνικής και οικονομικής καταστάσεως των μερών σε συνδυασμό με την έκταση της δημοσιότητας, πρέπει να καθοριστεί στο εύλογο ποσό των 15.000 ευρώ για την πρώτη ενάγουσα και στο ποσό των 7.000 ευρώ για έκαστο των λοιπών εναγόντων.

Με βάση τις παραδοχές αυτές, το Εφετείο απέρριψε τις αντίθετες εφέσεις των διαδίκων κατά της πρωτόδικης απόφασης που είχε επιδικάσει, για την πιο πάνω αιτία, τα ίδια ποσά, επικυρώνοντάς την και κατά τούτο.

Κρίνοντας, έτσι, το Εφετείο, δηλαδή με το να καθορίσει τη χρηματική ικανοποίηση των παραπάνω αναιρεσιβλήτων λόγω ηθικής βλάβης, στα ποσά αυτά, δεν παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας, ούτε υπερέβη τα ακραία όρια της διακριτικής του ευχέρειας, δεδομένου ότι τα ποσά αυτά, κατά την κοινή πείρα, τη δικαστηριακή πρακτική και τη συνείδηση για το δίκαιο, δεν υπερτερούν, και μάλιστα καταφανώς, εκείνων που συνήθως επιδικάζονται σε παρόμοιες περιπτώσεις χρηματικής ικανοποίησης.

Συνεπώς, είναι αβάσιμος ο δεύτερος, από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, λόγος της αναιρέσης, με τον οποίο οι αναιρεσιδόντες, με την επίκληση των διατάξεων των άρθρων 2 παρ. 1, 25 παρ. 1 (εδάφ. δ') του Συντάγματος και 932 του ΑΚ, προσάπτουν στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση τις αιτιάσεις ότι, κατά παράβαση της αρχής της αναλογικότητας και καθ' υπέρβαση των ακραίων ορίων της διακριτικής του ευχέρειας, το Εφετείο, κατά την εφαρμογή των διατάξεων αυτών του ουσιαστικού δικαίου, επιδίκασε στα παραπάνω πρόσωπα, ως εύλογη χρηματική τους ικανοποίηση, λόγω ηθικής βλάβης, από την παράνομη και υπαίτια προσβολή της τιμής και της υπόληψής τους, τα επίμαχα ποσά, τα οποία, όμως, είναι, κατά τους αναιρεσιδόντες, δυσαναλόγως μεγάλα σε σχέση με αυτά που επιδικάζονται σε ανάλογες περιπτώσεις και προκύπτουν από τις συνθήκες της αδικοπραξίας (παράνομης και υπαίτιας προσβολής της προσωπικότητας). Κατ' ακολουθίαν τούτων, η κρινόμενη αίτηση αναιρέσης πρέπει να απορριφθεί και να διαταχθεί η εισαγωγή του παραβόλου, στο δημόσιο ταμείο (άρθρο 495 παρ. 3 του ΚΠολΔ, όπως ισχύει). Τέλος, οι αναιρεσιδόντες που νικήθηκαν στη δίκη πρέπει να καταδικαστούν στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων της πρώτης και δεύτερης των αναιρεσιβλήτων, που κατέθεσαν προτάσεις, κατά το νόμιμο και βάσιμο αίτημά τους (άρθρα 176, 183, 189 παρ. 1, 191 παρ.2 ΚΠολΔ), όπως ορίζεται στο διατακτικό. Περαιτέρω ενόψει μη υποβολής αιτήματος για την καταβολή δικαστικής δαπάνης εκ μέρους του τρίτου αναιρεσίβλητου, ο οποίος δεν παραστάθηκε, δεν επιδικάζονται έξοδα σε βάρος των αναιρεσιδόντων ως προς αυτόν.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 23-2-2017 αίτηση 1) της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "... ..", 2) ... και 3) ... για ανáιρεση της 2844/2016 απόφασης του Εφετείου Αθηνών.

Διατάζει την εισαγωγή του παραβόλου στο δημόσιο ταμείο.

Και

Καταδικάζει τους αναιρεσιδόντες στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων των πρώτης και δεύτερης των αναιρεσιβλήτων, τα οποία ορίζει στο ποσό των δύο χιλιάδων επτακοσίων (2.700) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 16 Ιανουαρίου 2019.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΤΗΚΕ στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του, στις 22 Μαΐου 2019.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

П.В.